

Vizsgálati fogságban

Három hónapig tartott a vallatás. Szüntelenül rajtam volt a vakszemüveg, amíg a kihallgatómhoz vittek. Vigasztalást kaptam itt is: vakon kell követnem Jézust! Ez az én Gabbatám, Praetoriumom. Az ő ígérete: „Az igazakra világosság fénylik a sötétben, attól, aki irgalmas, kegyelmes és igaz!” (Zsolt 112,4)

A vádak iszonyúak: államrend megbontása, összeesküvés. A kapitális ítélet, a kivégzés. Hajszál választ el a főbelövéstől. Műveletlen kihallgató tisztem szajkózza, amit beléverték. Az evangéliumból kapitalista politikát ferdít. Besorolnak a halálparagrafusba. A 203. paragrafusban a kezdő büntetés 15 év, a felső a halál. Végül is zátonyra fut a kísérlete, kivégzési szándéka, s a felső határnak alig maradok alatta. Ügyem itt lezárult. A kegyetlen kihallgatóm így vigasztal:

– Többé nem fogja meglátni a családját, itt döglük meg.

Újabb kihallgatás. Egy főtiszt fejlevágatással fenyeget. Erőt nyerek a válaszra:

– A keresztyén mártírok vére mag. Gazdagabb lesz utánunk az aratás. – Meghökken, zsidó. – Fáraó marad alul – mondom –, nem Mózes!

Mintha fény villanna át rajta: mosolyog. Hiába, aki Mózes

népéhez tartozik, annak székusként sem sikerül elfelejteni
származását. Úgy válunk el, mint akik értik egymást.